

L'Església a punt de publicar un nou catecisme

Tres avemaries i un parenostre...

Conduir perillosament, prostituir-se, llegir horòscops, consultar vidents, evadir impostos, fer malament la feina, ser homosexual, suïcidar-se, violar el secret professional, manipular l'opinió pública seran pecats, al contrari que la pena de mort o la "guerra justa", acceptades per l'església.

Qui estigui lliure de pecat, que tiri la primera pedra... Pocs, molt pocs, deuen quedar lliures de pecat. Sobretot després que es fes públic el que serà el nou catecisme dels catòlics.

La filtració del projecte de catecisme que, previsiblement, serà aprovat a finals d'enguany per la cúpula del Vaticà assenyala amb el dit acusador molts que fins ara feien i desfeien impunement. Atesa la naturalesa d'alguns dels nous pecats, és previsible que els confessionaris hagin d'incorporar els maquinets de donar tanda, com als supermercats.

És clar que també pot passar que siguin pocs els que facin cas a les noves lleis del *Sant Pere a la terra*, el papa polonès.

MOLTS PECADORS I POCS SANTS

Si es repassa la llista del que a partir d'ara serà pecat, resulta quasi impossible arribar a l'oració nocturna (aquella que es fa, o es feia, abans de dormir: "*Jesusito de mi vida, tú eres niño como yo, por eso te quiero tanto que te doy mi corazón. Tómallo, tómallo, tuyo es y mío no*"), sense haver comès cap falta.

Si començam amb l'evasió d'impostos (un dels nous pecats)..., ¿comet pecat aquell pare de família que ha amagat a Solchaga el sobresou que es fa, amb gran esforç, i que no declara i gràcies al qual pot alimentar l'esposa i els fills?

Subornar també ha adquirit categoria de falta contra l'ètica i la moral catòlica. Bé els anirà ara als polítics, sempre tan aficionats a *regalar*, sobretot als periodistes per tal que la seva imatge sigui el més immaculada possible. Amb la crisi actual podran escudar-se darrere la "Santa Mare Església" per a anul·lar els tradicionals *regalats-suborn*. Els periodistes -que som grans pecadors, però, això sí, sempre ens penedim- ens en feim càrrec.

La fidelitat a l'empresa haurà de tornar a ser un valor a recuperar, ja que fer feina malament també requerirà passar pel confessionari a entonar allò de *mea culpa*. Amb molta visió de futur ja ho deia la Generalitat de Catalunya: "La feina mal feta no té futur, la feina ben feta no té fronteres". Ara, potser, és el moment de recuperar aquella campanya publicitària, un poc modificada: "...la feina ben feta no té fronteres... arriba al cel".

Si l'església es preocupa dels temes econòmic-laborals, encara més vetlla per la nostra integritat moral i ètica en temes de sexe i vida conjugal. Potser és la forma que té l'organització dels catòlics de col·laborar amb la lluita contra la sida. Si uns diuen allò de "Posa-te'l, posa-li'l", ells són partidaris de llevar-ho tot. A més del pecador condó, se'ns recorda que *sacsejar-se-la* és pecatot, això sí, el confessor haurà de determinar si s'hi pot aplicar l'atenuant "d'immaduresa afectiva, la força dels hàbits socials, l'estat d'angoixa i altres factors psíquics i socials". Tanmateix la masturbació és, per l'església catòlica, un acte "greument desordenat".

Els homosexuals sabut és que no gaudeixen de gaire bona premsa entre la jerarquia catòlica. El cardenal Ratzinger i altres vetlladors de la perfecció cristiana recorden als homosexuals que haurien d'abstenir-se'n: "són cridats a la castedat per assolir gradualment la perfecció cristiana". Ara bé, en aquesta ocasió l'Església és extraordinàriament *tolerant* amb els homosexuals ja que considera que "se'ls ha d'acollir amb respecte, compassió i delicadesa" i es recomana no discriminar-los injustament. Tal i com s'ha filtrat el catecisme, sembla que l'homosexualitat és una condició innata i perversa de l'home, no una pràctica sexual. És evident que entre els col·lectius homosexuals no ha caigut gaire bé aquesta interpretació de l'església.

Seguint amb temes sexuals, la jerarquia catòlica condemna "la incitació a la pornografia". A l'espera d'ulteriors aclariments sobre el significat exacte d'aquests termes, caldria demanar-se si el pecat és fer pornografia o incitar a fer-la, o consumir-la. Probablement siguin les tres coses. Si així és, pobres directors de Tele-5, Canal-9, Canal Plus, etc. En fi, que Déu Nostre Senyor els agafi confessats.

De pecar, tampoc se n'alliberen les senyorettes prostitutes. Prostituir-se és un pecat perquè "atempta contra la dignitat de la persona". Però gràcies a la natural generositat i capacitat d'enteniment de l'església es considera que peca menys qui es prostitueix pera raons de "misèria, per coacció moral o per pressió social". En una paraula, pecarà més la senyoreta de companyia que la *puta de carrer*. Dels macarrons, no en diu res.

Si la nòmina de pecadors deu ser ja llarga tenint en compte només els pecats ressenyats anteriorment, amb els que segueixen augmenta fins a límits inimaginables. Tant si el pecat és "de pensament com d'obra". És el pecat derivat de l'exploació dels recursos naturals, minerals, animals, etc. que pertanyen a tots, i que el pecador usa en benefici propi. És a dir, que aquest país, tan ple d'immobilitaries, constructors, polítics que frueixen atorgant permisos de ports esportius, camps de golf, urbanitzacions, etc. serà un dels més beneficiats a l'hora d'establir la llista de pecadors. De segur que estarem en els primers llocs.

Molt d'acord amb la hipocresia social regnant, l'església considera pecat també la producció i el tràfic de drogues. Però en canvi, l'abús del menjar, del tabac, de les medecines (¿o això no són drogues?) i l'alcoholisme tenen la consideració de faltes lleus.

Un dels casos més divertits del nou catecisme és, sens dubte, la impossibilitat de llegir l'horòscop o consultar endevi-

nadors sense caure en falta davant l'Església. Ja ho saben els diaris, a partir d'ara hauran de posar una nota advertint, igual que fa Tabacalera amb els paquets de tabac, que "les autoritats eclesiàstiques, sector catòlic, apostòlic i romà, adverteixen que la consulta d'horòscops perjudica seriosament la salut espiritual, i, doncs, el consultor hi cau en pecat".

En la línia amb la condemna als horòscops i vidents, la superstició és pecat també. Ara s'haurà d'anar molt alerta amb allò de dur ciris a tal o qual sant perquè ens faci favors. ¿O això no és superstició?

LA GUERRA I MATAR PODEN NO SER PECAT

Una paradoxa: un dels pecats capitals

("no mataràs") resulta que ara sembla que té una clàusula que evita el pecat.

Segons la Santa Seu matar, si és en legítima defensa, no es pot considerar una falta greu. "La defensa pròpia -diu l'església- pot causar un doble efecte: conservar la vida i matar l'agressor. Defensar-se de les agressions pot ser no sols un dret sinó un deure per als qui són responsables de la vida d'altres, del bé comú, de la família o de la ciutat". I ara, que tothom faci la interpretació que en vulgui. Segur que Pinochet té la consciència ben tranquil·la de no haver pecat.

Més encara. L'Església legitima la pena de mort ja que creu que "preservar el bé comú de la societat pot exigir posar l'agressor en condicions d'evitar que cometi mal. Per això es reconeix a les autoritats públiques el dret i l'obligació d'im-

posar penes proporcionades, inclosa la pena de mort". Franco pot estar tranquil. Qualsevol dia el faran sant.

En perfecta sintonia amb aquesta tan humanitària creença, la guerra també és lícita, com també la revolta. En determinats casos. El problema és interpretar en quins casos deu ser justa o no. L'Església ens diu que la guerra pot ser "justa" si és en legítima defensa. O sigui, la guerra del Golf va ser en legítima defensa... dels interessos del món occidental. I per part d'Iraq, va ser una guerra justa (ells en diuen *Jihad*). Tot depèn del color del cristall amb què es miri. Integristes islàmics o integristes catòlics, en el fons hi ha poques diferències. ¡Al cel ens veurem tots plegats!

Miquel Payeras